

Sygn. akt V GC 746/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Natalia Rzewuska
Protokolant:	stażysta Joanna Kwiatek

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa Gminy O. - Zakład (...)

przeciwko J. U. i R. U.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych J. U. i R. U. na rzecz powódki Gminy O. - Zakład (...) kwotę 70.980,74 zł (siedemdziesiąt tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt 74/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 8950 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Natalia Rzewuska

Sygn. akt V GC 746/17

UZASADNIENIE

Powód Gmina O. - Zakład (...) wniosła o zasądzenie od pozwanych J. U. i R. U. kwotę 70.980,74 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwani wynajmowali od powoda lokal użytkowy przy ul. (...) w O. o pow. 186,10 m² na działalność oświatowo-kulturalną. W czasie obowiązywania umowy najmu stawka czynszu kilkakrotnie zmieniała się na skutek waloryzacji. Pismem z dnia 6 maja 2014 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 8439,78 zł stanowiącej zaległość w opłatach czynszowych na dzień 30 kwietnia 2014 r. Z powodu nieuregulowania zaległych należności za wynajmowany lokal, pismem z dnia 30 lipca 2014 r. powód rozwiązał z pozwanymi umowę najmu lokalu ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2014 r. Pismem z dnia 2 września 2014 r. powód poinformował pozwanych o tym, że umowa najmu uległa rozwiązaniu i stosowanie do § 18 umowy najmu z dniem 1 września 2014 r. naliczane będzie odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu w wysokości 300%

opłaty czynszowej aktualnej w dniu rozwiązania umowy, tj. 2.218,89 zł miesięcznie. Pozwani zajmowali bezumownie lokal do dnia 19 lipca 2016 r. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się zaległe należności za okres od kwietnia 2014 r. do 27 listopada 2016 r.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na swoją rzecz.

Pozwani zgłosili zarzut potrącenia, wskazując, że dokonali nakładów na wynajmowany lokal w kwocie cn. 150.000 zł. Podnieśli, że po wejściu do lokalu okazało się, że wewnętrzna instalacja c.o. jest w bardzo złym stanie technicznym, podobnie wewnętrzna instalacja elektryczna. Stolarka okienna była zdemolowana, wiele okien było przegniłych i uszkodzonych, 80% z nich wymagało wstawienia nowych szyb. Podłogi w lokalu były zniszczone i zagrzybiałe, podobnie jak ściany i sufity. Przeciekał dach w budynku. Pozwani dokonali szeregu prac remontowych, dzięki którym lokal nadawał się do korzystania.

W piśmie procesowym z dnia 17 maja 2017 r. pozwany J. U. wniósł o oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c., twierdząc, że roszczenie powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Podniósł, że ma 74 lata, utrzymuje się z emerytury wynoszącej 2.600 zł, zaś syn, który był współnikiem spółki cywilnej, leczy się odwykowo i nie posiada żadnych źródeł dochodu. W takim stanie rzeczy uwzględnienie powództwa sprawi, że pozwany pozostanie bez środków do życia.

Sąd ustalił, co następuje:

Zakład (...) w O. ogłosił przetarg ustny na najem lokali użytkowych i garaży na dzień 20 czerwca 2006 r., w tym lokalu użytkowego nr (...) położonego przy ulicy (...), budynek (...) o powierzchni 186,10 m² przeznaczonego na prowadzenie usług nieuciążliwych. W obwieszczeniu wskazano, że lokal ten jest przeznaczony do remontu, łącznie z zapewnieniem ogrzewania, jak i koniecznością przystosowania go do własnych potrzeb na koszt i staraniem najemcy bez możliwości zwrotu poniesionych nakładów w jakiegokolwiek formie. Zaznaczono, że lokal wpisany jest do Rejestru (...), a przed przystąpieniem do jego adaptacji najemca winien uzyskać zgodę Konserwatora Zabytków na zakres planowanych robót.

/dowód: obwieszczenie o przetargu k. 209/

Do przetargu przystąpił pozwany J. U., działający jako współnik spółki cywilnej pod nazwą W. (...)M. (...) J. i R. U., którą prowadził wspólnie z synem R. U.. Pozwany dokonał jednego postąpienia i wygrał przetarg, oferując stawkę 3,70 zł za 1 m² wynajmowanej powierzchni lokalu.

/dowód: protokół z przetargu k. 207/

Stan lokalu znany był pozwanemu przed przystąpieniem do przetargu, ponieważ dzień przed przetargiem, tj. 19 czerwca 2006 r., złożył oświadczenie o tym, że dokonał jego oględzin i stwierdził, że znany jest mu jego stan techniczny oraz jego przydatność do zamierzonego użytku, a nadto, że znane są mu warunki najmu oraz to, że lokal położony jest w budynku wpisanym do Rejestru (...).

/dowód: oświadczenie pozwanego z 19 czerwca 2006 r./

W dniu 27 czerwca 2004 r. strony zawarły umowę najmu, zgodnie z którą wynajmujący oddał najemcy w najem lokal użytkowy nr (...) położony w budynku oznaczonym numerem (...) usytuowanym na działce nr (...) na terenie byłych koszar przy ulicy (...) w O. o powierzchni 186,10 m² przeznaczony na działalność kulturalno-oświatową od dnia 27 czerwca 2006 r. Czynsz najmu strony określiły na kwotę 688,57 zł (186,10 m² x 3,70 zł), płatny do 20-go każdego miesiąca z góry i jednocześnie zastrzegły w § 7 umowy, że stawka czynszu uzyskana w przetargu będzie zmieniana raz w roku w roczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług ogłaszany przez Prezesa GUS. W § 12 ust. 1 umowy strony postanowiły, że najemca może dokonać zmiany w wynajmowanym lokalu w celu przystosowania do swojej działalności

za zgodą wynajmującego, zaś w § 15 ust. 2, że w przypadku dokonania adaptacji przez najemcę i rozwiązania umowy, lokal zostanie przyjęty bez zwrotu kosztów adaptacji.

/dowód: umowa najmu z 27 czerwca 2006 r. k. 68-69/

W dniu podpisania umowy strony sporządziły protokół zdawczo-odbiorczy lokalu, w którym określony został jego stan techniczny i wyposażenie.

/dowód: protokół k. 54 wraz z załącznikami k/. 26-28/

Aneks nr (...) z dnia 8 października 2010 r. strony zmieniły umowę najmu w ten sposób, że zmniejszona została wynajmowana powierzchnia do 160,10 m². Ponadto doprecyzowane zostały zasady dotyczące ponoszenia nakładów przez najemcę (dodano § 7a, 8a, zmieniono brzmienie § 11).

/dowód: aneks nr (...) z 8 października 2010 r./

W czasie obowiązywania umowy pozwani byli informowani o corocznej waloryzacji stawki czynszu pismami wysyłanymi przez powoda. Od dnia 1 marca 2014 r. stawka ta została określona na kwotę 4,62 zł za 1 m² powierzchni wynajmowanego lokalu, zaś wysokość czynszu od tego dnia wynosiła 909,78 zł.

/dowód: pisma k. 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54/

Pismem z dnia 6 maja 2014 r. pozwani zostali wezwani do zapłaty m.in. kwoty 7.397,95 zł tytułem zaległego czynszu. Na zapłatę określono miesięczny termin. Poinformowano, że brak zapłaty spowoduje rozwiązanie umowy najmu.

/dowód: wezwanie do zapłaty k. 45/

Pozwani nie dokonali spłaty zadłużenia i w związku z tym, w oparciu o § 15 ust. 1 umowy najmu powód pismem z dnia 30 lipca 2014 r. rozwiązał ją bez zachowania okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2014 r. W piśmie tym zawarte zostało także wezwanie do zapłaty zaległych należności wraz z odsetkami oraz informacja o konieczności przekazania lokalu do dnia 31 sierpnia 2014 r. z pouczeniem o naliczaniu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu w przypadku nieprzekazania lokalu.

/dowód: rozwiązanie umowy najmu k. 44/

Pismem z dnia 2 września 2014 r. powód poinformował pozwanych o tym, że umowa najmu lokalu została rozwiązana i że od dnia 1 września 2014 r. lokal zajmowany jest bez tytułu prawnego, co wiąże się z naliczaniem odszkodowania w wysokości 300% opłaty czynszowej obowiązującej w dniu rozwiązania umowy, tj. 2.218,89 zł netto miesięcznie.

/dowód: pismo z dnia 2 września 2014 r. k. 42/

Pismem z dnia 27 października 2014 r. pozwany J. U. zwrócił się do powoda o „przywrócenie umowy dzierżawy lokalu użytkowego”, wskazał, że miał przejściowe problemy finansowe. W piśmie z dnia 28 października 2014 r. wniósł o rozłożenie zaległości na raty po 500 zł.

/dowód: pismo pozwanego z 27 października 2014 r. i z 28 października 2014 r. k. 41 i 40/

Pismem z dnia 7 stycznia 2015 r. pozwani zostali poinformowani o rozłożeniu spłaty całości zaległości na 36 rat miesięcznych.

/dowód: pismo powoda z dnia 7 stycznia 2015 r./

W dalszej korespondencji pozwany zwracał się do powoda o ponowne nawiązanie umowy najmu z datą wsteczną od dnia 1 września 2014 r., zaś powód wyraził zgodę na powyższe pod warunkiem spłaty całego zadłużenia. Pozwany

zwracał się także do powoda o umorzenie „karnych należności”, tłumacząc się pogorszeniem sytuacji finansowej na skutek problemów rodzinnych.

/dowód: korespondencja między stronami k. 29-33/

Pozwani zdali lokal w dniu 19 lipca 2016 r.

/dowód: protokół zdawczo-odbiorczy k. 25/

Pismem z dnia 20 lipca 2016 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 72.747,55 zł, na którą składa się: 8.741,89 zł tytułem zaległego czynszu i świadczeń, 59.355,27 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu od września 2014 r. do lipca 2016 r., skapitalizowane odsetki w kwocie 4.650,39 zł.

/dowód: wezwanie do zapłaty k. 24/

Pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 69.654,46 zł, na którą składa się: 8.508,43 zł tytułem zaległego czynszu, 59.355,27 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu od września 2014 r. do lipca 2016 r., 233,46 zł tytułem należności za świadczenia do dnia zdania lokalu, skapitalizowane odsetki na dzień 31.07.2016 r. w kwocie 4.808,12 zł. Jednocześnie na poczet wcześniej wyliczonego zadłużenia zaliczył kwotę 3.250,82 zł tytułem kaucji wpłaconej przy zawieraniu umowy najmu.

/dowód: wezwanie do zapłaty k. 22/

W piśmie z dnia 8 września 2016 r. pozwany zwrócił się do powoda o rozłożenie zaległości na raty oraz umorzenie odsetek, na co w piśmie z dnia 28 listopada 2016 r. powód wyraził zgodę, rozkładając płatność kwoty 70.580,41 zł na raty miesięczne po 1961 zł każda i odroczenie terminu spłaty odsetek ustawowych na okres 12 miesięcy, jednak tylko w przypadku uzyskania prawomocnego nakazu zapłaty.

/dowód: pismo pozwanego k. 20-21, pismo powoda k. 15/

Pozwani zalegają z zapłatą na rzecz powoda kwoty 70.980,74 zł.

/dowód: faktury VAT k. 70-128, zestawienie należności k. 10-12/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości w zakresie żądania zapłaty należności głównej, zaś podlegało oddaleniu jedynie w części, w jakiej powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony, prawdziwość których nie była kwestionowana.

Pozwani, broniąc się przed obowiązkiem zapłaty należności dochodzonej pozwem, zgłosili zarzut potrącenia kwoty 150.000 zł. Ich zdaniem mają wobec powoda wierzytelność z tytułu nakładów poczynionych na wynajmowany lokal. Na tę okoliczność pozwani zawnioskowali o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz powołanie biegłego sądowego, którego zadaniem miałyby być wycena rzeczonych nakładów.

Sąd postanowił oddalić powyższe wnioski dowodowe, bowiem zgodnie z warunkami przetargu, jak i postanowieniami umownymi, najemca (pozwani) mogli dokonywać nakładów na najmowany lokal, jednak bez możliwości żądania ich zwrotu w jakiegokolwiek formie. Tak zostały określone warunki przetargu w obwieszczeniu o nim (k. 209), takie też postanowienie strony zawarły w umowie (§ 15 ust. 2). Pozwanemu J. U. doskonale znany był przedmiot umowy najmu, przed przystąpieniem do przetargu dokonał jego oględzin i w oświadczeniu z dnia 19 czerwca 2006 r. (k. 208) potwierdził jego przydatność do zamierzonego użytku, tj. prowadzenia w nim działalności oświatowo-kulturalnej.

Tym samym prowadzenie postępowania dowodowego, mającego na celu wykazanie czy pozwani ponieśli nakłady na najmowany lokal, jak i w celu określenia ich wysokości, w świetle powyższych okoliczności byłoby działaniem zbędnym, powodującym zwłokę w postępowaniu.

W realiach niniejszej sprawy stan techniczny lokalu był znany stronom i został on również ustalony w protokole odbioru z dnia 27 czerwca 2006 r. Zarówno powód, jak i pozwany zdawali sobie sprawę z tego, iż lokal ten wymaga przeprowadzenia remontów.

Zgodnie z treścią art. 662 § 1 k.c., wynajmujący powinien wydać najemcy rzecz w stanie przydatnym do umówionego użytku i utrzymywać ją w takim stanie przez czas trwania najmu. Jednocześnie zgodnie z § 2. tego artykułu, drobne nakłady połączone ze zwykłym użytkowaniem rzeczy obciążają najemcę. Z kolei art. 676 k.c. stanowi, że jeżeli najemca ulepszył rzecz najętą, wynajmujący, w braku odmiennej umowy, może według swego wyboru albo zatrzymać ulepszenia za zapłatą sumy odpowiadającej ich wartości w chwili zwrotu, albo żądać przywrócenia stanu poprzedniego. Powyższe regulacje określają więc rodzaje nakładów na przedmiot najmu oraz rozstrzygają, kto - wynajmujący, czy też najemca zobowiązany jest do ich ponoszenia.

Jak stwierdził Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 30 czerwca 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I ACa 362/15: „Nie ulega wątpliwości obowiązek wynajmującego utrzymywania rzeczy w stanie przydatnym do umówionego użytku przez cały czas trwania umowy najmu obejmujący dokonywanie napraw, remontów i ponoszenie nakładów na przedmiot najmu - z wyjątkiem tych, które obciążają najemcę. Drobne nakłady związane z użytkowaniem rzeczy obciążają najemcę. Pomocne jest przy tym kryterium określone w art. 681 k.c., który stanowi, że do drobnych nakładów, które obciążają najemcę lokalu, należą w szczególności: drobne naprawy podłóg, drzwi i okien, malowanie ścian, podłóg oraz wewnętrznej strony drzwi wejściowych, jak również drobne naprawy instalacji i urządzeń technicznych, zapewniających korzystanie ze światła, ogrzewania lokalu, dopływu i odpływu wody. Najemca nie jest też, co oczywiste, zobowiązany do czynienia nakładów ulepszających rzecz. W rozumieniu art. 676 k.c. ulepszeniami rzeczy są dokonane na nią przez najemcę nakłady, które w chwili wydania rzeczy wynajmującemu zwiększają jej wartość lub użyteczność. Nie chodzi przy tym ani o drobne nakłady na rzecz obciążające najemcę (art. 662 § 2 k.c.), ani nakłady konieczne i inne nakłady, które zgodnie z art. 662 § 1 i art. 663 k.c. obciążają wynajmującego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2008 r., sygn. akt V CSK 418/07, LEX nr 577236). W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano pogląd, który skład orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, iż w umowie najmu strony mogą ustanowić inne reguły w zakresie zwrotu nakładów po ustaniu stosunku najmu (w tym też nakładów ulepszających) niż przewidziane w art. 676 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2010 r., sygn. II CSK 85/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt II CSK 69/08, LEX nr 548800, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt VI ACa 1512/13, LEX nr 1496531). Art. 676 k.c. ma charakter normy względnie obowiązującej, stąd też strony w granicach przysługującej im swobody kontraktowania mogą ujętą w nim materię uregulować w odmienny sposób, co wprost wynika z treści przepisu. Nie ma także bezwzględного nakazu skierowanego do wynajmującego, a jedynie powinność oddania rzeczy do korzystania i utrzymywania jej w stanie przydatnym do umówionego użytku (art. 662 § 1 k.c.), ani też zakazu przejmowania przez najemcę obowiązków, które obciążają wynajmującego (art. 663 k.c.). Dozwolone jest także zastrzeżenie w umowach odpłatnych, że wszelkie nakłady dokonane przez stronę korzystającą z cudzej rzeczy na podstawie umowy mogą przypaść po jej wygaśnięciu stronie oddającej rzecz do używania. Na aprobatę zasługuje praktyka rezygnacji w umowach przez najemców ze zwrotu dokonanych nakładów po ich amortyzacji, co dzieje się zwłaszcza wtedy, gdy umówiony czynsz jest niższy od wynikającego z aktualnych relacji rynkowych. Sąd Najwyższy wręcz zaaprobował bardzo rozpowszechnioną praktykę rezygnacji w umowach przez najemców ze zwrotu dokonanych nakładów po ich amortyzacji, co dzieje się zwłaszcza wtedy, gdy umówiony czynsz jest niższy od wynikającego z aktualnych relacji rynkowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 1982 r., sygn. akt III CRN 269/82, niepubl.).”

W związku z tym, że strony umowy najmu postanowieniem zawartym w § 15 ust. 2 wyłączyły zastosowanie art. 676 k.c., zgłoszony przez pozwanych zarzut potrącenia nie mógł być uwzględniony. Zdaniem sądu zarzut ten zgłoszony został jedynie na potrzeby niniejszego procesu i miał za zadanie odwleczenie go w czasie, zauważyć bowiem należy, że w licznej korespondencji przedprocesowej, jaką prowadził pozwany J. U. z powodem, nigdy nie powoływał się na

fakt poniesienia nakładów i nigdy nie żądał ich zwrotu, czy zaliczenia na poczet zaległości. Powyższe pozwala przyjąć, że pozwany dobrze zdawał sobie sprawę z postanowień umownych w zakresie rozliczenia nakładów i dlatego nie występował z takimi żądaniami.

Poza zarzutem potrącenia pozwany J. U. podniósł zarzut niezgodność roszczenia powódki z zasadami współzycia społecznego (art. 5 k.c.).

Także i ten zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie.

Powoływanie się na sprzeczność czynności prawnej z zasadami współzycia społecznego powinno wiązać się z wykazaniem, o jakie zasady w danym przypadku chodzi, na czym polega konkretna zasada i w jaki sposób doszło do jej naruszenia. Odwołanie się do konstrukcji nadużycia prawa i udzielenie ochrony stronie nim dotkniętej ma przy tym charakter wyjątkowy. Pozwany w żaden sposób nie wskazał, która z zasad współzycia społecznego została przez powoda naruszona przy żądaniu zapłaty. Powołał się jedynie na swoją sytuację życiową i materialną. Zauważyć jednak należy, że zawierając umowę najmu pozwany działał jako przedsiębiorca, prowadzący działalność gospodarczą, od którego w stosunkach profesjonalnych wymaga się wyższej staranności. Nie bez znaczenia jest i to, że przez niemal dwa lata od rozwiązania umowy najmu, pozwani zajmowali lokal bezumownie, co w świetle postanowień umownych przewidujących wysokie odszkodowanie za takie korzystanie z lokalu, było działaniem całkowicie niezrozumiałym i nierentownym, oceniając sprawę z punktu widzenia rzetelnego przedsiębiorcy dbającego o swoje interesy. Skoro powód pozbawiony był zapłaty za czynsz najmu, jak i możliwości korzystania z przedmiotu swojej własności na skutek nieprzekazania lokalu przez pozwanych, nie sposób uznać, by żądanie zapłaty kwot wynikających z tego tytułu stanowiło nadużycie prawa.

Innych zarzutów, podważających zasadność żądania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem pozwani nie zgłosili.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 659 § 1 k.c. w zw. z § 2 ust. 1, § 6 i § 7 umowy z dnia 27 czerwca 2006 r. oraz na podstawie § 18 tej umowy zasądzone od pozwanych na rzecz powoda kwotę 70.980,74 zł. Od kwoty tej, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzone zostały ustawowe odsetki za opóźnienie w miejsce żądanych przez powoda ustawowych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych. Zauważyć należy, że uchwałą nr XVIII/245/99 Rady Miejskiej w O. z dnia 13 października 1999 r. ustalony został regulamin zasad gospodarki lokalami użytkowymi stanowiącymi mienie komunalne Gminy O. (k. 164-166), zaś w § 9 ust. 2 określono w nim, że z tytułu nieterminowego opłacania czynszu wynajmujący nalicz ustawowe odsetki za zwłokę. Regulamin ten obowiązywał obie strony umowy najmu, zatem żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych jest niezasadne. Ponadto na dochodzoną przez powoda kwotę składa się także kwota 6001,32 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, zaś zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać jedynie odsetek za opóźnienie. Z powyższych względów powództwo częściowo zostało oddalone.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19 maja 2006 r. (III CZ 28/06, Lex nr 188379), rozstrzyganie o kosztach postępowania sądowego nie podlega ocenie z punktu widzenia klauzuli generalnej z art. 5 k.c. Z powyższych względów, nie znajdując także podstaw z art. 102 k.p.c., zasądzone od pozwanych na zasadzie z art. 98 § 1 k.p.c., kwotę 8950 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę składa się: 5400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 3550 zł tytułem opłaty od pozwu.

SSR Natalia Rzewuska